YÜRÜYEN AĞAÇ

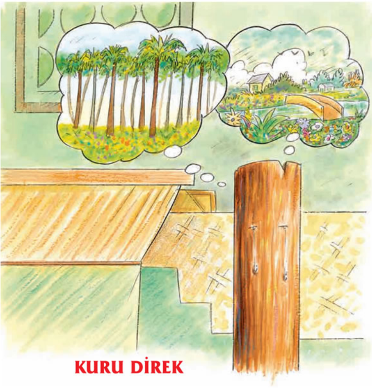
İÇİNDEKİLER

KURU DİREK

Kuru direkti adı,
Uzun süre ağladı.

Neden mi anlatayım,
Sohbete renk katayım:

Bir zamanlar peygamber;
Kokusu misk ü amber.

Bu direğe yaslanıp,
Ederdi halka hitap.

Sonra nasihat için,
Yapıldı bir yer uygun.

Peygamber ondan sonra,
Halka konuştu orda.

Bir gün inilti sesi,
Kapladı tüm mescidi.

Baktılar ses direkten,
Geliyordu gerçekten.

Peygamberimiz gitti,
Direğe sual etti:

"Neden ağlarsın, dedi,
Nedir hüzün sebebi?"

Direk dedi: "Ayrılık,
Ondandır kalbim kırık.

İniltimin sebebi,
Budur ey yüce Nebi."

Peygamberimiz ona,
Dedi: "Hiç mahzun olma.

Sen istersen bahçene,
Dikeyim seni yine.

Orada meyve verip,
İnsanlara yedirip,

Yaşa bir ömür boyu,
Arzular mısın bunu?"

"Hayır!" dedi o direk,
"İstemem böyle dilek,

Ama dua et bana,
Komşu olayım sana.

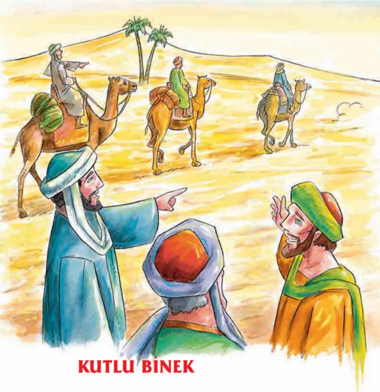
Cennette ağaç olup,
Meyvemi halka sunup,

Ebedi yaşayayım,
Budur bir tek muradım."

Peygamber dua etti,
Ağlayış o an bitti.

Ardından ferman etti,
"Direk koyulsun, dedi.

Kürsünün tam altına."
Bu lütuf yetti ona.

KUTLU BİNEK

Bir binekti pek yavaş,
Gel de sen yolları aş.

Hareketsiz bir binek,
Yorulur konsa sinek.

İşte böyle bir deve,
Hep kalırdı geride.

Yine berrak bir gündü,
Kervan yola düzüldü.

Yol aldılar bir süre,
Yürüdüler çöllere.

Ama deve geride,
Kalıyordu ha bire.

Efendimiz buyurdu,
"Bu kimin?" diye sordu.

"Falanın hayvanıdır,
Yollarda kalanıdır."

Çağırdı sahibini,
Göstererek bineği:

"Bana bunu sat." dedi,
"Kaça?" diye ekledi.

Sahabi fiyat biçti,
Zaten değeri hiçti.

Nihayet sattı onu,
Kurtulmuştu en sonu.

Efendimiz deveye,
Dua edip binince.

Deve birden hız aldı,
Kervan geride kaldı.

O'na dağ taş aşırdı,
Herkes buna şaşırdı.

ÖRÜMCEK AĞI

Benim adım örümcek,
Çok şeyim var diyecek:

İki dost hicretteydi,
Çekilen tam çileydi.

Beraber Sevr dağında
Girdiler mağaraya.

Nebi ve Ebubekir,
İçerisi tam zifir.

Mağaraya girdiler,
Dillerinde zikirler.

İşte tam bu sırada,
Ben belirdim orada.

Ağlar ördüm girişe,
İlmek attım peş peşe.

Ve kendimi gizledim,
Ağlarımı gözledim.

Bir de yanı başımda,
Güvercin yaptı yuva.

Ardından yumurtladı,
Ve tablo tamamlandı.

Biraz sonra müşrikler,
Yanımıza geldiler.

Belli ki iki dostu,
Aramışlar gün boyu.

Dedi iz süren rehber:
"İkisi de beraber,

Sevr dağında olmalı,
Arayarak bulmalı.

İzler buraya kadar,
Mutlaka yukardalar.

Yukarı yöneldiler,
Mağaraya geldiler.

Manzarayı görünce,
"Ağlar var kalın, ince,

Bir de yanında yuva,
Güvercin kuluçkada

Çok sakince duruyor.
Burda olmaları zor.

Eğer gelseler idi,
Örümcek ağı neydi.

Ya yuvada güvercin,
Bekliyor yavru için.

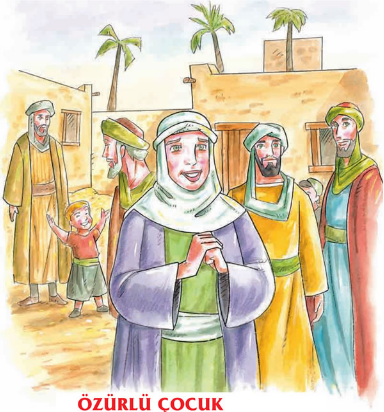
Başka yere gidelim,
Vakit kaybetmeyelim."

Diyerek ayrıldılar,
Hep ümitsiz kaldılar.

İşte böyle kurtuldu,
Nebi ve sadık dostu.

Benim adım örümcek,
Bunu duysun gelecek.

Mucize Allah'tandır,
Her biri bir destandır.

ÖZÜRLÜ ÇOCUK

Hasta bir çocuk idi,
Konuşmuyordu dili.

Akıl özürlü biri,
Yaşıtlarından geri.

Annesi onu alıp,
Efendimize varıp,

Dedi: "Ya Resûlûllah,
Çocuğumun hâli ah,

Delilik hastalığı,
Kötüdür hem sağlığı.

Bir dua et Ey Nebi,
Görüyorsun hâlini."

Peygamberimiz ona,
Edince o an dua,

Çocuk bir şeyler kustu,
Biraz evvel sus pustu.

Şimdi konuşuyordu,
Gülerek koşuyordu.

Yani akıllı oldu,
Hastalığı son buldu.

Annesi pek sevindi,
Mutluluğu derindi.

Bu idi bir mucize,
Allah'tan bir hediye.

İYİLEŞEN YARA

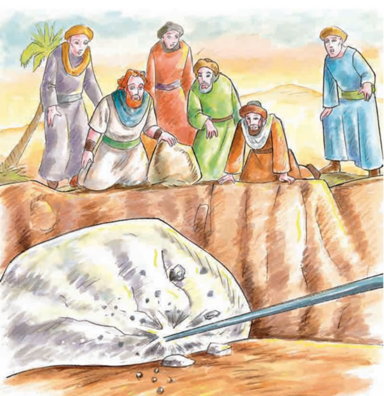
O, Hübeyb İbn-i Yesaf,
Yaman savaşıyordu.
Ordu dizilmiş saf saf,
Düşmanı vuruyordu.

Bir aralık Hübeyb'in,
Koluna kılıç indi.
Bir yara ki pek derin,
Acı içine sindi.

Hübeyb o hâlde geldi,
Peygamberin yanına.
Akan kanı bir seldi,
Aktı çöl toprağına.

Peygamberimiz onun,
Yarasını mesh etti.
Akışı dindi kanın,
Bütün acısı bitti.

Kolu iyi olmuştu,
Bir anda dua ile.
İlâcını bulmuştu,
Gelmekle Peygamber'e.

MANİVELA

Hendek savaşı için,
Hazırlık yapılırken.
Bir ışık için için,
Kalplere huzur veren.

Medine etrafında
Hendek kazan sahabi.
Uğrayınca bir taşa,
Gayret etti her biri.

Ama taş oynamadı,
Her bir balyoz vuruşta.
Sahabiler anladı,
Bir esrar var bu işte.

Haber verildi O'na,
O gül yüzlü Nebi'ye.
"Vurduk ama boşuna,
Bu taş kırılmaz niye?"

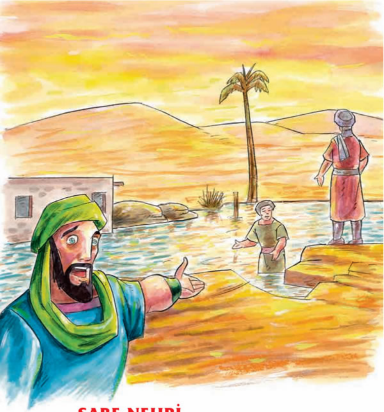
Manivelayı aldı,
Rasûlûllah ve vurdu.
Her taraf aydınlandı,
Kıvılcımlar savruldu.

Peygamber Efendimiz
Dedi: "Kisra'nın yurdu.
Feth olacak biliniz,
Saltanat bizim oldu."

Sonra bir daha vurdu,
Manivelayı taşa.
Kıvılcımlar savruldu,
Işık saçtı etrafa.

Resûl Ekrem dedi:
"Roma saltanatı da
Artık bize verildi,
Hamd ü sena Allah'a."

Yıllar geçti, her biri,
Gerçek oldu bunların.
O'nun nurlu sözleri,
Işığıydı çağların.

SABE NEHRİ

Akıyordu çağlayarak,
Kıvrım kıvrım ağlayarak.

Ağlamaya sebep nedir?
Bir İlâh bilinmesidir!

Sularında yıkananlar,
Tertemiz oldum sananlar.

Onu çevirdiler puta,
Batıl yolu tuta tuta.

O aslında masum nehir,
Suyu hayat, değil zehir.

Bazen suyu azalırdı,
Cılız bir dere olurdu.

İşte böyle kurak bir gün,
Akıyordu yorgun, ölgün.

Birden suyu yükselmişti,
Sanki bereket gelmişti.

Taştı yatağını aştı,
Kendi buna cidden şaştı.

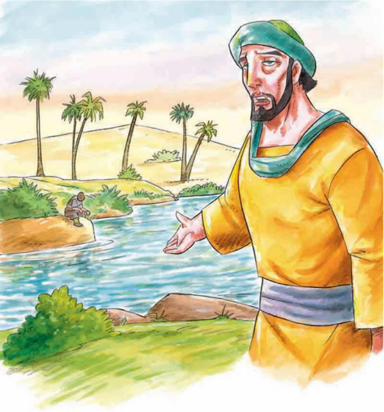
Bilmiyordu ne olmuştu,
Suyu bereket bulmuştu.

Neden mi? Elbet sebep var,
Hakk'a kulsan rahmet hep var.

İşte böyle rahmet gelen,
Mekke'ye Muhammed(s.a.v) gelen.

O teşriftendi bu muştu,
Bu sebepten her şey coştu.

Sabe de taştı böylece,
Çağıldadı günlerce.

DEREDEN GELEN SES

Bir adam üzüntülü,
Geldi Resûlûllaha.
Dedi: "Gönlümün gülü,
Kızım gitti Allah'a.

Bir derede boğuldu,
Onu bıraktım suya.
Bilmiyorum ne oldu,
Tek çarem Hakk'a dua.

Ey Allah'ın Resûlü,
Kızım içimde sızım.
Ötmüyor kalp bülbülü,
Söndü sanki yıldızım."

Efendimiz "Gel!" dedi,
Beraberce gittiler.
Buldular o dereyi,
Adam hâlâ pür keder.

Efendimiz çağırdı,
"Ey kız! Üzgündür baban.
Kalbini acı sardı,
Gel istersen oradan."

Bir ses geldi dereden,
Dedi: "Gelmek istemem,
Böyle güzel bir yerden.
Hiç ayrılmak istemem.

Ben onlardan şefkatli,
Sonsuz kudreti olan.
Hem sonsuz merhametli,
Allah ileyim şu an."

O'NUN HÜRMETİNE

İhtiyar bir kadının,
Biricik oğlu vardı.
Parçasıydı canının,
Oğulsuz ne yapardı.

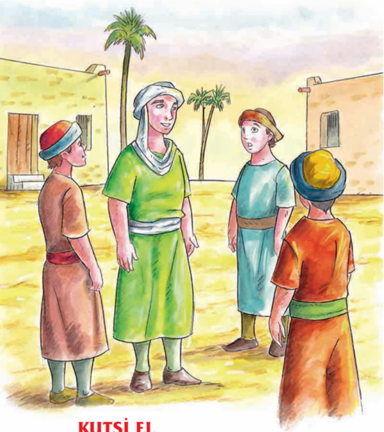
Bir gün aniden bu genç,
Öldü; yıkıldı kadın.
Kalbinde bitti direnç,
Dilde bini duanın:

"Ya Rabbi senin için,
Hicret ettim yurdumdan.
Kalbimde senin sevgin,
Ruhumda sade Kur'ân.

Ama aciz biriyim,
Bana yardımcı yoktur.
Soldu biricik gülüm,
Bu hâl kalbimde oktur.

Resûlün hürmetine,
Bağışla onu bana.
Görsün işimi yine,
Yalvarıyorum sana!"

O an dirildi ölü,
Kalktı yattığı yerden.
Kadının dertli gönlü,
Kurtuldu bin kederden.

KUTSİ EL

Bir gün Resûlü Ekrem,
Zeyd oğlu Kays isimli,
Sahabiden muhterem,
Zat'ı eliyle sevdi.

Adam o günden sonra,
Oldukça yakışıklı,
Bir zat olmuştu ama,
Yüzü aydan ışıklı.

Resûldür el sahibi,
Mucize ise Hakk'ın.
İmanla doldur kalbi,
Onsuz olmaktan sakın.

KISIR KEÇİ

Bir gündü pek aydınlık,
İki dost beraberce.
Hz. Muhammed ve
Ebubekir es Sıddık
Vardı Ümmü Mabed'e.

Dedi Allah Resûlü:
"Bize ne sunacaksın?"
Kadın pek üzüntülü:
"Bir şeyim yok inanın.

Bir kısır keçim vardır,
Yıllar var sütü kesik.
Varlığım bu kadardır,
Ondandır boynum eğik."

Peygamberimiz dedi:
"Getir keçiyi bize."
Kadın onu getirdi,
Keçi zayıf ve ince.

Peygamberimiz onun,
Vücudunu mesh etti.
Oldu memesi dolgun,
Mis gibi süt birikti.

Peygamberimiz sağdı,
Sütü büyük bir kaba.
İki dost içti, kalktı,
Süt doluydu kap hâlâ.

Oradan ayrılırken,
Nur insan şöyle dedi:
"Değil senin keçinden,
Bu Allah'ın rahmeti."

GURES

Efendimiz savaşta
Değildi hiç telâşta.

Astı kılıcı dala,
Güvenerek Allah'a.

Dinlenmek için yattı,
Ağaç gölgelik yaptı.

Bir ara Gures adlı,
Kâfir kılıcı aldı.

Bağırdı Peygamber'e:
"İşte düştün elime.

Seni şimdi elimden,
Kim kurtarır düşün sen."

Peygamber doğrularak,
Dedi sadece: "Allah!"

O an kâfir sırtına,
Bir yumruk indi ama,

Bu gaipten yumruktu,
Vuran ortada yoktu.

Kılıç kâfir elinden,
Düşmüştü yere birden.

Nebi kılıcı aldı,
Gures'se donup kaldı.

Dedi Nebi gür sesle:
"Şimdi sen yardım iste.

Seni benim elimden,
Kim kurtarır düşün sen?"

Gures söyledi O'na:
"Yalvarıyorum sana.

Merhameti bırakma,
Benim canımı yakma."

Dedi Peygamberimiz
"Hadi affedildiniz."

O kavminin yanına,
Gidince sorup ona,

Müşrikler dedi: "Niçin,
Fırsattı öldürmedin?"

O dedi: "Duysun herkes,
Değil bu his ve heves,

Dünyanın en iyisi,
Merhamette zirvesi.

Bir zattır O diyorum,
Ben O'nu seviyorum."

MENDİL

Benim adım beyaz mendil,
Değilim ne gül ne bülbül.

Ama bir şeyi bilirim,
Onu söylemek dilerim:

"Ebu Hüreyre bir gün,
Yanına geldi Resûlün.

Dedi: "Unutkanlığım var,
Uçup gidiyor bilgiler.

Hafızam pek zayıfladı,
Var mı bu derdin ilâcı?"

Nebi: "Gel, otur." dedi,
Ashaptan mendil istedi.

O mendili yere serdi,
Dua edip nefes verdi.

Aldı gaybten; görünmez hiç,
Bir şeyleri avuç avuç.

Mendil üstüne topladı,
Sonra da onu katladı.

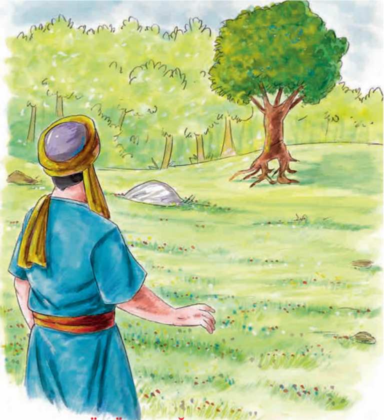
Ebu Hüreyre'ye verdi,
O anda bitmişti derdi.

Artık unutkanlık bitti,
O hastalık ondan gitti.

İşte o mendil bendim dost,
Ne kilimim, ne de bir post.

Ama bir şeyi bilirim,
O mucizeye şahidim.

Bunca yıldır daim sustum,
Bu gün burada konuştum.

YÜRÜYEN AĞAÇ

Ben yürüyen ağacım,
Bu isimdir baş tacım.

Bu ismi nerden aldım,
Durun bir anlatayım:

"Bir gün köylünün biri,
Yoldan geçiyor idi.

Peygamberimiz ona,
Sordu selâmdan sonra:

Dedi: "Yolun Nereye?"
Köylü dedi: "Evime."

Peygamberimiz dedi:
"Daha hayırlı şeyi,

Haber vereyim sana"
Köylü dedi: "De bana."

"Allah vardır ve birdir,
Eksiklikten beridir.

Ben O'nun Resûlûyüm,
Hem de aciz kuluyum."

Köylü dedi: "Delil ne?
Bütün söylediğine?"

Peygamberimiz o an,
İşaret etti hemen,

Bendeniz aciz kula,
Dilimde zikir, dua.

"Gel dedi sen buraya,
Şahitlik eyle bana."

Ben toprağı yararak,
Kökümü çıkararak,

Yürüdüm O'na doğru,
Tamamen aşkla dolu.

Resûlü Ekrem sordu:
"Ben kimim söyle bunu?"

Ben dedim: "Peygambersin,
İnsanlığa rehbersin."

Sonra dedi Peygamber:
"Yürü yerine git var."

Ben giderek yerime,
Yer buldum köklerime.

Eski hâlimi aldım,
Öylece orda kaldım.

Adam bunları gördü,
Ama yüreği kördü.

Görmedi mucizeyi,
Anlamadı gerçeği.

Yıllar sonra o adam,
İman etti hem de tam.

Derin Müslüman oldu,
Gerçek huzuru buldu.

MEVLÂ UNUTTURUR

Yine hicret günleri,
İki dost düştü yola.
Hüzünlüydü her biri,
Dillerde vardı dua.

Epey yol almışlardı,
Çöl kumu sıcak derin.
Gölgeler solmuşlardı,
Kalpte gölgeler serin.

Bir ara bir ses duydu,
İki dost gerilerden.
Baktılar bir müşrik bu,
Yaklaşmıştı sahiden.

Bir çobandı bu adam,
Sevinmişti o anda.
Dedi: "Bu fırsattır tam,
Ödül var başlarına"

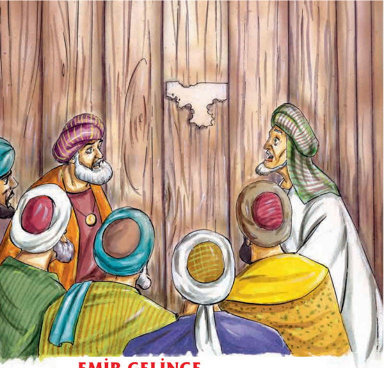
Haber vermeliyim ben,
Mekke'de müşriklere.
Yakalasınlar hemen,
Ulaşsınlar bu yere.

Doğru gitti Mekke'ye,
Koyunlarını alıp.
"Ödül çok!" diye diye,
Nice hülyaya dalıp.

"Zengin olacağım ben."
Diyordu yolda bütün.
Vardı Mekke'ye derken,
Yavaş yavaş battı gün.

O dedi: "Ben ne için,
Geldim Mekke'ye yahu."
Kahroldu için için,
Hafızası hep durdu.

Unutmuştu sebebi,
Unuttururdu Allah.
Korudu habibini,
La ilâhe illâllah.

EMİR GELİNCE

Allah'tan gelse emir,
Kurt sayfayı kemirir;

İşte böyle bir olay,
Hakk'a göre pek kolay,

Vuku buldu Mekke'de,
Işık özlü Kâbe'de.

Kâbe'nin duvarına,
Asıldı bir antlaşma.

Antlaşma müminlere
Boykot yapılmak üzre,

Düzenlenmiş yazıydı,
Şeytan'ın söz, sazıydı.

Antlaşmanın başında,
Der: "Allah'ın adıyla"

Muhammed çağrısından,
Nebilik davasından

Vazgeçinceye kadar,
Onlarla ilişkiler

Kesilsin birer birer,
Müminler olsun heder."

Her kabile altına,
Hınçla atmıştı imza.

İşte Peygamber bir gün,
Dedi: "Kâbe'ye gidin.

Bakın anlaşmanıza,
Şaşarım, şaşmanıza.

Allah adından başka
Yazı yem oldu kurda."

Gittiler ve baktılar,
O an şaşıp kaldılar.

Anlaşmanın metnini,
Bir kurtçuk kemirmişti.

Sadece Allah laf'zı,
Kemrilmemiş sağlamdı.

İşte böyledir bu hâl,
Bunu duysun istikbal:

"Allah'tan gelse emir,
Kurda dese ki kemir

Kurt sayfayı kemirir
İsterse olsun demir!

NABİGA

Bir zaman Şair Nabiga,
Gitmişti Rasulullah'a.

Oturarak edep ile,
Şiir okudu Rasul'e.

Dedi: "Şerefimiz göğe,
Çıktı ama daha öte,

Bir zirveyi kolluyoruz,
Oraya ersek mutluyuz."

Nebi sordu: "Gökten öte,
İsteğin ermek nereye?"

Şair dedi: "Gökten öte,
Ermek isteğim cennete"

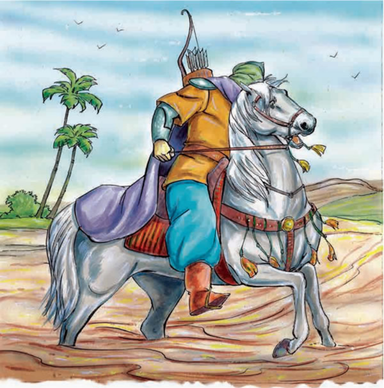
Gülümsedi Nebi o an,
Diledi Yüce Allah'tan,

Dedi: "Ağzın bozulmasın,
Ne güzel bir söz söyledin"

İşte bu dua sebebi,
Dişleri hiç eksilmedi.

Şairin ağzı sağlamdı,
Yaşlansa da dişler tamdı.

Bir dişi çürüse şayet,
Çıkardı biri nihayet.

SÜREKA

Hicret ah hicret yılı,
Herkes az çok acılı.

Sıladan ayrılmak zor,
Gurbet yürekte bir kor.

Gün geldi Efendimiz,
Der ki: "Biz de gideriz.

Ebubekir'le birlik,
Hicrette vardır dirlik."

Ve çıkarlar hicrete,
Bu iki dost birlikte.

Varırlar Sevr Dağı'na,
Bir küçük mağaraya.

Tam da işte bu anda,
İz sürücü Süreka.

Onları görür orda,
Pek sevinir o anda.

Hemen geriye dönüp,
Herkese haber verip

İki dostu beraber,
Yakalatmayı ister.

Atı sanki vakumda,
Batar depreşir kumda.

Uğraşır kurtulmaya,
Fakat kurtuluş hülya.

At daha da batıyor,
Kalkıyor yan yatıyor.

O anda aman diler,
Süreka yardım ister.

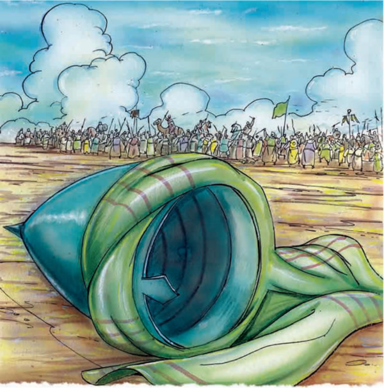
Söz alır Nur peygamber:
Gelenleri çevir!" der.

Süreka kabul eder,
Zorluklar ondan gider.

Atı o an kurtulur,
Kendi de huzur bulur.

Mekke'ye geri döner,
"O'nu görmedim ben!" der.

"Sevr tarafında yoktur,
Arayın, yerler çoktur."

SAÇ TELİ

Ben bir saç teliyim ama,
Sahibim o Gül-i Rânâ.

O ay çehreli güzeldir,
Dost sen şunu halka bildir:

"Bir zamanlar ben Halit'in,
Sarığında bir kıl idim.

Muhammed'in saçlarından,
Almıştı beni Kumandan.

Sonra sarığına taktı,
Çok kez beni sevdi, baktı.

Hiç yanından ayırmadı,
Benden hiç ayrı kalmadı.

Hatta bir savaşta Halit,
Sarığını etti zaid.

Onu aradı ve buldu,
Ruhu o an huzur doldu.

Dediler: 'Neyi aradın,
Düşmanın içine daldın.'

Dedi: 'Aradığım sarık,
O önem verdiğim varlık.'

Niçin, dediler 'Bu böyle,
Ey Velid'in Oğlu söyle?'

Dedi: 'Sarığımda bir kıl,
Vardı siyah, pırıl pırıl.

Resûlûllahın saç teli,
Benim için cennet gülü.

Onun için koştum hemen,
Ondan asla ayrılmam ben.

O kıl ile her savaşta,
Zirveyi tuttum en başta.

Zaferin tılsımı ondan,
Uğrunda vazgeçtim candan.'

İşte görün ey dostlarım,
Ben Halit'siz ne yaparım.

Benim kıymetimi bildi,
Uğrumda her şeyi sildi.

Ben Resûlün saç teliyim,
Aşığa huzur gülüyüm…

SOFRA

Benim adımdır sofra,
Mucizeye şahidim.
Mucize Hakk'tan ama,
Hakk'tır benim sahibim.

"Bir gün Resûlûllaha,
Bir kötü kadın geldi.
Aile efradıyla,
Peygamber yemekteydi.

Kadın dedi Nebiye:
"Bana da bir lokma ver."
Peygamber buyur, diye,
Yiyecekten verdiler.

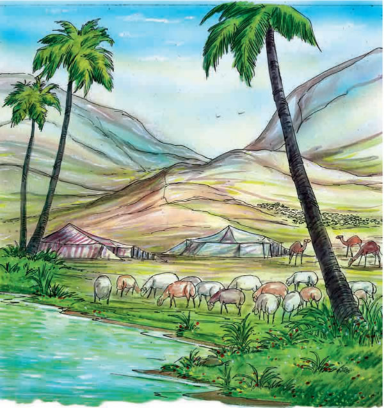
Kadın dedi "Yok olmaz,
Ağzındaki lokmayı.
Ver ki doyayım biraz,
Olsun misafir payı."

Resûlûllah ağzından,
Çıkararak lokmayı,
Verdi yadırgamadan,
Kırmadı o kadını.

Kadın onu yiyince,
Birden değişiverdi.
Kötü kadındı önce,
Namuslu oluverdi.

O bölgede en iyi,
Bir kadındı o artık.
İffetli ve şerefli,
Oldu seçilmiş varlık."

Benim adımdır sofra,
Ben bunlara şahidim.
Sakın şaşma sen buna,
Pek Kudretli Sahibim.

BEREKET

Bir gün Resûlü Ekrem,
Dua etti Enes'e.
Bereketli kıl Mevlâm,
Mal, mülk evlât yönüyle.

Yıllar geçti bereket,
Çoğaldı ailede.
Enes diyor: Kaç evlât,
Gömdüm şu ellerimle.

İşte şunlar servetim,
Benden zengini yoktur.
Bunları bana Rabbim,
Lütfetti rızkım çoktur.

Mucize gerçek oldu,
Evlâtta, mal ve mülkte
Kucağım evim doldu,
O duayla birlikte.

KADEH

Ben kadehim insanlar,
Ama bir süt kadehi.
Dinleyin bir zamanlar,
Olmuş şu mucizeyi.

Bir gün süt ile dolu,
Olarak bir sahabi.
Beni Nebi'ye sundu,
O ışıktan hanede.

Bir ara içeriye,
Ebu Hüreyre girdi.
Selâm verdi Nebi'ye,
Bir kenara oturdu.

Hem susuz hem de açtı.
Özlemle baktı bana.
Belli içinden geçti,
Süt içmek kana kana.

Peygamber ona dedi:
"Suffe ehlini çağır."
O topladı getirdi,
Hepsini etti buyur.

Yüzden fazla idiler,
Girdiler içeriye.
Hepsi sütten içtiler,
"Şükür Allah'a" diye.

Ebu Hüreyre şaşkın,
Seyrediyordu hâli.
Açlıktan susuzluktan,
Kalmamıştı mecali.

En son Resûlü Ekrem,
Ona dedi: "Sen de iç.
Alarak beni o dem,
Yüreği doldu sevinç.

İçti doyuncaya dek,
Nebi dedi: "Daha iç."
Dedi: Süte kandım pek,
İnan yer kalmadı hiç."

Sonra aldı peygamber,
Beni nurlu eline.
Afiyetle içtiler,
Kalan sütü şükr ile.

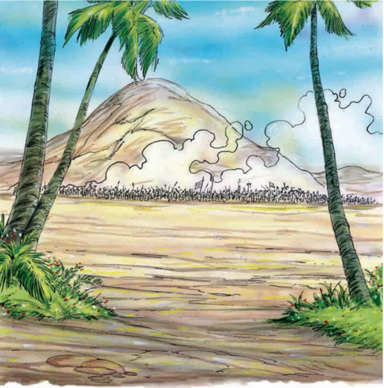
İşte böyle ey dostlar,
Ben süt dolu kadehim.
Ama bir bereket var,
Nice insana yettim.

Bu Hakk'ın rahmetinden,
Bir ikramdır şüphesiz.
Anlar bu sırrı bilen,
Şükreder sessiz sessiz.

Sallallahu aleyhi vesellem.

(Allah'ın salât ve selâmı O'nun üzerine olsun.)

İKİ MELEK

Benim adım Uhud Dağı,
Yüreğimde var dert ağı.

Bu Uhud Savaşı'ndadır,
Bütün üzüntüm ondandır.

Fakat bu gün ben sizlere,
Anlatayım bir mucize.

Uhud Savaşında Peygamber,
"Zor durumda kaldı." derler.

Fakat bunda vardı hikmet,
Gelecek zafere işaret.

Benim hikâyem bu değil,
Dinle kulak ver eğil.

"Uhud savaşı olurken,
Müminler gayret solurken.

Ben gördüm ki iki melek,
Dönüyordu felek felek.

Koruyordu Peygamberi,
Her biri heybetli, iri.

Savaştılar hiç durmadan,
Her şeyleri sanki nurdan.

İşte hikâyem bu benim,
Peygambere sonsuz sevgim.

Benim adım Uhud Dağı,
Geliyor bir huzur çağı.

Bunları anlatın herkese,
Vermesin şeytan vesvese.

Allah'tır inanmışlara,
Tek dost düşseler dara.

KONUŞAN ÖLÜ

İsmim Kays İbn-i Şemmas
Yemame şehidiyim.
Benim için tutma yas,
Ben Hakk'ın şahidiyim.

Şehit olduğum gündü,
Sahabeler toplandı.
Her biri pek üzgündü,
Yürekleri pek yandı.

Mezarımı kazdılar,
Gömeceklerdi beni.
Sanki tez avazdılar,
Taşırken solgun teni.

İşte tam bu sırada,
Ben birden dile geldim.
O kutlu topluluğa
Şu söyledim gerçiği;

"Muhammed Resûlûllah,
Ebubekir es Sıddik.
Ömer şehittir billah,
Osman pür-nur, iyilik."

Dedim ve sustum o an,
Bu bir ders her insana.
İçmeliydi tüm cihan,
Hak nuru kana kana.

Mucizeler böyledir,
Haktan bir ulak gibi.
Rahmetten bir busedir,
Ölümsüz şafak gibi…

KÂBE

Benim ismim Kâbe'dir,
Allah'ın evi Kâbe.
Nice sırlar bendedir,
Nurum huzurdur kalbe.

"Bir gün Efendimizle,
Hamza yanımda idi.
Konuşulan mesele,
Cebraille ilgili.

Hazreti Hamza dedi:
'Ya Resûlûllah göster.
Bir defa Cebraili,
Gözlerime gelsin fer.'

Efendimiz buyurdu:
'Dayanamazsın Hamza.
O, ısrar ediyordu,
Ulaştığından naza.'

'Bir kez olsun göreyim.'
Dedi: 'Korkmam inan ki.
İklimine gireyim,
Dua buyur Ey Nebi.'

Peki, dedi peygamber,
Perde çekildi gözden.
Hamza da kalmadı fer,
Bitti tükendi özden.

Cebrail'in heybeti,
Onu tüketti o an.
Hamza çaresiz dedi,
Yeter kalmadı derman.

O an görüntü bitti,
Hamza baygın, perişan.
Nebi tebessüm etti,
Sonsuz Nur'du ışıyan.

Benim ismimdir Kâbe,
Ben olaya tanığım.
Mucize nurdur kalbe,
Birlik benim çerağım."

İSTANBUL

Benim adım İstanbul,
Pek güzel bir şehirim.
Görmek istiyor her kul,
Seyre hazır her yerim..

Benim en güzel yönüm,
Müjdesi peygamberin.
Zikriyle geçer günüm,
O güzide haberin.

Bir gün buyurdu Nebi:
"İstanbul fetholacak.
Ne güzeldir Fatih'i,
Askerleri de gökçek."

Gün geldi fethedildim,
Fatihim Sultan Mehmet.
Onda irfan ve ilim,
Onda aşk ve merhamet.

Ordusu da tertemiz,
Sanki ışıktan bütün.
Bıraktılar nurlu iz,
Ruhuma bayram düğün.

Beni mutlu eden bu,
Anılmak kutsi dilde.
Şu an bile doğrusu,
Bütün ruhum o gülde.

BİR AVUÇ TOPRAK

Ben bir avuç toprağım,
Tek atımlık bir toprak.
Kâfire körlük, yıkım,
Peygambere, yol, şafak

İşte böyle bir gündü,
Ali vardı yatakta.
Peygamber pek üzgündü,
Yola çıktı şafakta.

Kapıyı açtı derken,
Derinden dua etti.
Beni alarak yerden,
Kâfirlere fırlattı.

Onu gözlüyorlardı,
Evinin çevresinde.
Bir çıksa diyorlardı,
Öldürmek hevesinde.

İşte o an ben çıktım,
Nebi'nin avucundan.
Bütün gözleri yaktım,
Mucizeler burcundan.

Bir avuçtum, on oldum,
Her göze girdim o an.
Hedefimi tam buldum,
Bunu anlasın cihan.

Ben bir avuç toprağım,
Tek atımlık bir toprak.
Kâfire körlük, yıkım,
Peygambere, yol, şafak.

ZİKREDEN TAŞ

Bir kaya sordu taşa,
Niçin suskunsun böyle.
Taş dedi: "Geldi başa,
Bir olay farklı, şöyle:

Bir gün çölde dururken,
Beni eline aldı.
Zikre başladım birden,
İnsanlar şaştı kaldı.

O el Resûlûllahın,
Eliydi misk kokulu.
Hak Nebisi Allah'ın,
En güzel, salih kulu.

İşte o elde zikir,
Ettim coşkun bir hâlde.
Sonra da Ebubekir,
Aldı beni eline.

Onun avucunda da,
Zikrime devam ettim.
Ömer aldı sonunda,
Ben devamlı zikrettim.

Ardından Osman aldı,
Beni nurdan avcuna.
Bu nasıl garip hâldi,
Ne oldu bilmem bana.

Zikrettim coşkun hâlde,
Ali aldı ardından.
Hâlâ zikir var dilde,
Ama çok içten, candan.

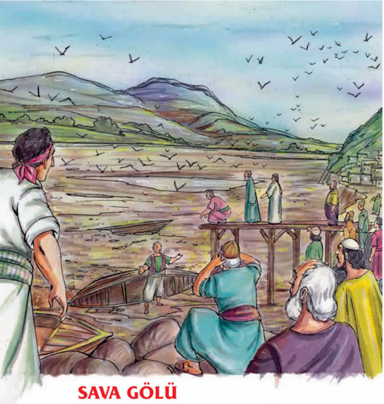
En son Ebu Zer aldı,
Beni nur avucuna.
Zikrim o kadar kaldı,
Döndüm o an suskuna.

Ne bir söz, ne bir kelâm,
Yine o eski taştım.
Ne eksik ne fazla tam,
Bu böyle oldu, şaştım."

Kaya dedi: "Bu olay,
Belli ki bir mucize.
Bunu bilir su ve ay,
Bu bir ikramdır bize.

Dört halife elinde,
Zikir etmişsin belli.
Bir işaret dilinde,
Nağme olmuş bin telli.

Ebu Zer'e gelince,
Halifelik geçmemiş.
Bunda nükte var ince,
Mânâsı büyük, geniş..."

SAVA GÖLÜ

Bir göldü ismi Sava,
Suyu kaynak hayata

Çöl kuşları ağaçlar,
Hem susuz, hem de açlar.

Gölden faydalanırdı,
Gören sofra sanırdı.

Bazılarına göre,
Göl idi bir ilâhe

Bu gölde yıkananlar,
Temiz oldum sananlar

Sanki tapardı göle,
Bu yıllar sürmüş böyle.

Bir gün göl çöle döndü,
Suyu çekildi, söndü.

Kurudu çoraklaştı,
İnsanlar buna şaştı.

Aslında bu kuruma,
Bir günde dönmek kuma.

Bir rahmetin gelişi,
Şâd olacak her kişi.

Mekke'de doğan kaynak,
Akacak, çağlayacak.

O kaynak Sonsuz Nur'dur,
Gönüllere huzurdur.

Hz. Muhammed'dir
İmzası şahadettir.

 Sallallahu aleyhi vesellem.

(Allah'ın salât ve selâmı O'nun üzerine olsun.)

SANCAK

Peygamberimiz dedi:
“Yarın sancağı öyle,
Birine veririm ki,
Lâyık Hak sevgisine.

O Allah'ı seviyor,
Sever Allah da Onu."
Sahabi coşkun diyor:
"Keşke ben olsaydım bu."

O ertesi gün sordu,
"Ali nerede?" dedi.
Ey Allah'ın Resûlü,
Evinde hasta Ali.

Peygamberimiz gitti,
Evine bu yiğidin.
Fakat hastaydı Ali,
Hâlsiz, solgun ve bitkin.

Dua etti Peygamber,
Dedi: "Haydi kalk Ali."
Geldi vücuduna fer,
Hastalığı tam geçti.

Dedi: "Ya Ali bu gün,
Şu sancağı al ve git.
Fethet Hayber'i bütün,
Kalbinde olsun ümit."

Ali aldı sancağı,
Geçti ordu başına.
Vardı aşıp sahrayı,
Fitnenin kal'asına.

Ama Hayber kal'ası,
Oldukça donanımlı.
Sağlam suru, kapısı,
Askerleri çalımlı.

Hazreti Ali birden
Kapıyı tutup aldı.
Yere savurduğu an,
Ordu içeri daldı.

Hayber fethedilmişti,
Ordu sevinçli, mutlu.
O gün gerçekleşmişti,
Peygamberden bir muştu.

Kırk sahabi birleşti,
Kapıyı kaldırmaya.
Gerçekten zorlu işti,
Mümkün olmadı asla.

MUCİZE KILIÇ

Savaş pek amansızdı,
Silahsızdı Ukkaşe.
Saldırılar ansızdı,
Kimsede yok endişe.

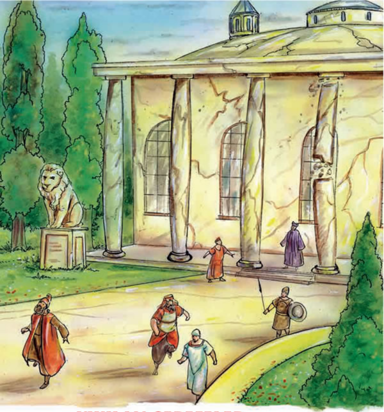
Ukkaşe keder ile,
Vardı Resûlûllaha.
Rengi dönmüştü küle,
Hâlini sundu O'na.

"Kılıcım yok ey Nebi,
Savaştan uzak kaldım.
Gör hüzünlü hâlimi,
Ben durmaktan bunaldım."

Nebi dedi: "Yok telâş,
Bir değnek aldı yerden.
Al bunu git ve savaş,
Geç ana, yâr ve serden."

Ukkaşe aldı onu,
Yürüdü savaşmaya.
Bir kılıç olduğunu,
Görünce şaştı ama.

Savaştı akşama dek,
O mucize kılıçla.
Savaşsaydı haşre dek,
Gücü yeterdi daha.

YIKILAN ŞEREFELER

Kisra'nın sarayında,
On dört şerefe vardı.
Sarayın eyvanında,
Bunlar yükü tutardı.

İpiri gövdeleri,
Dev gibiydi boyları.
Kavuşamazdı biri,
Sarsa onu kolları.

Bir gün sarsıntı oldu,
Yıkıldı şerefeler.
Sanki saltanat soldu,
Bunu yazmıştı kader.

Zelzele değildi bu,
Sarsıntı saraydaydı.
Kâhinlerse diyordu:
"Buna sebep bir aydı.

Doğmuş olan bir nurdu,
Mekke beldelerinde.
Geleceğe bir muştu,
Şahadet dillerinde.

İşte işte sebep bu,
Yıkıldı şerefeler."
Kisra'nın benzi soldu,
Onu kapladı keder,

Ancak teselli şuydu
Benim zamanımda mı
Gelecek bir belâ bu,
Bir başka Kisrada mı?

Dediler: "Senin değil
Daha sonrası belki."
Sevindi o an sefil,
Belli ki dünya derdi.

SÖNEN ATEŞ

Mecusi ülkesinde,
Bir ateşti hep yanan.
Şenliklerin hepsinde,
Ona sunulur kurban.

Yıllar yılı yanmıştı,
Sönmemişti bu ateş.
Nice insan kanmıştı,
Olup şeytana kardeş.

Ona taptılar bütün,
Allah'ı unutarak.
Zannettiler pek üstün,
Ateşte var büyük fark.

Hâlbuki o bir mahluk,
Su dökülünce sönen.
Nasıl olacak Halık,
Yanarak küle dönen.

Neyse işte bu ateş,
Bir gün söndü bir anda.
Mecusilerde telâş,
Ve endişe dört yanda.

Bir nur doğdu Mekke'de,
Güneşe taç giydiren.
Hakk'a kul olan sade,
Hazret-i Ahmed gelen.

İşte Onun nurundan,
Bu ateş de sönmüştü.
Müminlere Allah'tan,
Bu idi sönmez muştu.

Bir gün geldi bu muştu,
Yürek yürek büyüdü.
Herkes İslâma koştu,
Nur dünyayı bürüdü.

DERTLİ MEKTUP

Ben parçalanan mektup,
Kisra'nın ellerinde.
Hiddetle beni yırtıp,
Hışımla attı yere.

İşte o an kaderde,
O ve ülkesi için.
Yazmıştı melekler de,
"Adı, şanı silinsin!"

Halife oldu Ömer,
İran'ı fethederek.
Saltanatı yerle bir,
Etti "Allah" diyerek.

Evet Allah büyüktü,
Allah'tı ulu olan.
Peygambere hakaret,
Hakk'a kötülük inan.

Ben parçalanan mektup,
Size sundum kendimi.
Nebi'ye aşık olup,
Dert görmemek elde mi?

KIBRIS

Benim adım Kıbrıs'tır,
Akdeniz'de bir ada.
Tuttuğum ise yastır,
Kalbim hep ağlamada.

Neden mi anlatayım,
Ağlayış inleyişim.
Dinle de nur katayım,
Kalbine ey kardeşim:

"Bir gün Resûlü Ekrem,
Ümmü Haram isimli.
Muhterem Halasının
Bir zatın evindeydi.

Uyuyordu uyandı,
Yüzünde bir tebessüm.
Sanki ışıklar yandı,
Dedi: "Bir rüya gördüm.

Ümmetim hükümdarlar
Gibi tahtlar üstünde.
Cihada gidiyorlar,
Bu âlem denizinde."

Ümm ü Haram dedi ki,
"Dua et ki bana da
Ey Nur çehreli Nebî,
Ben olayım onlarla."

Dua etti peygamber,
"Beraber olacaksın!"
Yüzünde açtı güller,
Pek mutlu oldu kadın.

Nebî'nin vefatından
Yıllar sonra gün geldi.
Bir evlâd-ı fatihan,
Ta Kıbrıs'a yöneldi.

Bir ordu hazırlandı,
İçinde Ümmü Haram.
Gerçi epey yaşlandı,
Lakin ona değil gam.

Ordu ile birlikte
Kıbrıs'ta savaş verdi.
Zirveye şehitlikte,
Ümmü Haram da erdi.

İşte şimdi o bende,
Yatıyor ey Türkoğlu.
İncelik olsun sende,
Bak gözlerim buğulu.

Gel onu ziyaret et,
Her mevsim, nisan, kasım.
Unutmaktır ihanet,
Ondandır ağlayışım.